

Carta del prelat (abril de 2015)

El Prelat parla en la carta pastoral del mes d'abril del paper insubstituïble dels pares en l'educació dels fills, en el context de l'any marià per la família.

07/04/2015

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Us escric en plena Setmana Santa. Em dirigeixo a la santíssima Verge i li prego que l'any marià que recorrem

en honor seu, avivi el nostre desig personal de ficar-nos a fons en les escenes de la passió, mort i resurrecció del Senyor, en el proper tridu pasqual.

El passat 28 de març va ser el norantè aniversari de l'ordenació sacerdotal de sant Josepmaria; i demà, Dijous Sant, la litúrgia ens porta amb força la institució de l'Eucaristia i del Sacerdoci al Cenacle de Jerusalem. Més tard, la Vetlla pasqual ens parla de la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort i, en Ell, la dels qui -per mitjà del Baptisme- ens hem incorporat a la seva mort i a la seva resurrecció.

L'Església administra els sagraments de la iniciació cristiana -el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia- en el curs de la Vetlla pasqual. Nosaltres, en general, els hem rebut en la infància, segons la pràctica immemorial que té l'origen en els

ensenyaments evangèlics. I, en aquesta nit gloriosa de la Vetlla, se'ns convida a renovar els compromisos que, en el nostre nom, van professar llavors els nostres pares i padrins, o potser nosaltres mateixos.

Amb la pauta que m'he marcat en aquests mesos marians, us proposo considerar ara la importància d'aquests sagraments en el caminar de les famílies cristianes, i que brolli la nostra gratitud diària a la Trinitat Beatíssima per aquests misteris salvífics, que fan possible que participem en les riqueses divines.

Tots podem i hem d'ajudar en la tasca d'evangelització de la família, de la manera més apropiada a les nostres circumstàncies individuals. I se me'n va el pensament a aquells que treballen en escoles -públiques o privades-, en contacte immediat amb pares i mares, amb tantes i tants joves que freqüenten aquestes aules,

amb professors amb qui comparteixen la responsabilitat educativa. A tots us recordo que la vostra tasca, de primordial importància, no ha de limitar-se a transmetre uns coneixements que prepararan els alumnes per al futur; ocupeu-vos -ja sé que ho feu- de la formació integral dels infants i dels adolescents en els diferents aspectes - humans, espirituals, religiosos-, tan propis de l'educació cristiana.

En primer lloc, és primordial el paper dels pares i de les mares i, en certa manera, també dels altres components de la família: germans, avis, etc. Són els pares, o els qui en fan les funcions, els primers responsables de l'educació dels fills. Parlant dels diversos membres de la família, el Pontífex Romà ha dit: **vosaltres, nens i joves, sou els fruits de l'arbre que és la família: sou fruits bons quan l'arbre té bones arrels -que són els avis- i un**

bon tronc -que són els pares-. Deia Jesús que tot arbre bo dóna fruits bons i tot arbre dolent dóna fruits dolents (cfr. *Mt* 7, 17). La gran família humana és com un bosc, on els arbres bons aporten solidaritat, comunió, confiança, suport, seguretat, sobrietat feliç, amistat. La presència de les famílies nombroses és una esperança per a la societat. I per això, és molt important la presència dels avis: una presència preciosa tant per l'ajuda pràctica com, sobretot, per la col·laboració educativa. Els avis custodien en si els valors d'un poble, d'una família, i ajuden els pares a transmetre'ls als fills [1]. Insisteixo que els matrimonis als qui Déu no concedeix descendència també poden jugar un paper important, enriquidor, en la formació cristiana d'altres llars.

Quant de bé aporten els pares que es prenen seriosament aquesta missió!

Per això, la primera necessitat es concreta en la presència habitual del matrimoni i dels fills a la llar, amb la persuasió que aquesta casa pot i ha de ser "avantsala" del Cel i escola de caritat, perquè les alegries i les penes d'un són penes i alegries dels altres membres de la família.

Sant Josepmaria ens va transmetre aquesta doctrina tan clara, fruit també de la seva experiència personal. En una ocasió, rememorant com el Senyor el va anar preparant per la seva missió de fundar l'Obra, comentava: ***em va fer néixer en una llar cristiana, com solen ser les del meu país, de pares exemplars que practicaven i vivien la seva fe, deixant-me en llibertat molt grans de noi, vigilant a la vegada amb atenció. Procuraven de donar-me una formació cristiana, i allà la vaig adquirir més que a l'escola, encara que des dels tres anys em van portar a un col·legi***

de religioses, i des dels set a un religiosos [2].

A casa dels avis, va aprendre a portar una conducta cristiana autèntica, acomodada en cada moment a les circumstàncies de la seva edat; i ho agraïa profundament a Déu al final dels seus anys, quan li venien al cap els successos, grans i petits, d'aquells primers temps d'infància i de joventut. De la seva pròpia situació, i de la seva àmplia experiència sacerdotal, provenien els consells que oferia als pares i mares de família.

M'interessa destacar concretament la seva insistència a subratllar la importància del bon exemple. ***Des del primer moment*** -comentava-, ***els fills són testimonis inexorables de la vida dels seus pares. No us n'adoneu, però ho jutgen tot, i de vegades us jutgen malament. De manera que les coses que***

succeeixen a la llar influeixen per bé o per mal en les vostres criatures. Procureu donar-los bon exemple, procureu no amagar la vostra pietat, procureu ser nets en la vostra conducta: llavors aprendran, i seran la corona de la vostra maduresa i de la vostra vellesa. Sou per a ells com un llibre obert [3].

És molt important que els pares - també els pares, no només les mares- ensenyin als nens les primeres oracions. *No els obligueu a grans pregàries: poquetes, però cada dia*, aconsellava sant Josepmaria. *Quan són molt petits, els agafes la mà, i els senyes tu, amb la seva maneta. No s'oblida mai, això. La vostra delicadesa i la vostra pietat, amb la pietat dels vostres marits, dels nostres pares, queda al fons de l'ànima [4].* Amb molta gràcia, afegia en altres ocasions: *que els vostres fills no vagin a dormir*

com gossets. M'agrada dir-ho així, perquè resulta molt clar i puc fer-me entendre. Els gossets es tendeixen a un racó, i ja està. Els vostres fills, no: han de persignar-se abans d'anar-se'n al llit, i dir unes paraules a la santíssima Verge i a Déu Nostre Senyor, tot i que l'ànima no estigui neta del tot [5].

Reconeixia amb sant orgull que mai no va abandonar -ni al matí ni a la nit- les oracions vocals apreses en la infància: *poques, breus, piadoses. De manera que el record dels meus pares em porta a Déu, i em fa sentir-me molt unit -alhora que a la meva família de sang- a aquella altra família que hi havia a Natzaret -Jesús, Maria i Josep-, i a aquesta família del Cel, el Déu únic que és tri en persones: Pare, Fill i Esperit Sant [6].*

A mesura que les filles i els fills creixen, és lògic servir-se d'altres pregàries: el parenostre i l'avemaria, la benedicció de la taula, el rosari... I, quan compleixen l'edat suficient, resulta molt oportuna la seva assistència a la Missa dominical, tot i que encara no entenguin gaire de tot allò que presencien. Així la llavor de l'existència cristiana, sembrada en el Baptisme, es desenvolupa de manera harmònica, equilibrada. I es preparen per a la primera Comunió, que l'Església aconsella que vagi precedida per la Confessió sacramental [7].

El nostre Pare va ensenyar sempre la conveniència d'iniciar els nens en la pràctica dels sagraments quant la seva edat ho permeti. Fixeu-vos en el consell a una mare: ***que tu els portis ben aviat, ben aviat, així que tenen ús de raó, a la Confessió. I si els pots preparar tu, prepara'ls; si no, un sacerdot de la teva confiança.***

No és veritat que els nens pateixin un xoc! No és veritat que els va malament! A mi m'ha anat molt bé, i em va portar la mare als sis anys a confessar [8].

El proper dia 23 es compleix un nou aniversari de la primera Comunió de sant Josepmaria: una jornada particularment adequada perquè agraïm a Jesucrist el moment en què es va allotjar sacramentalment, per primera vegada, al cor del nostre Fundador, i en el de cada i cadascun de nosaltres.

Les consideracions precedents ens serveixen a tots: als pares i mares de família, als professors i professores d'ensenyament primari, secundari i batxillerat, als qui ajuden en la tasca formativa de la Prelatura amb persones grans, i als més joves que, amb els seus amics, presten una gran col·laboració en clubs juvenils i altres iniciatives semblants.

Estic molt agraït als preceptors o tutors que s'ocupen amb sentit professional i apostòlic d'aquesta assistència, en estreta unió amb les famílies. Tingueu present que, sense la cooperació dels pares, sense el bon exemple en el si de la llar, fàcilment agostejaran els fruits del vostre treball, realitzat sovint amb molt de sacrifici. Per això, no em canso de recordar-vos que convideu els pares i les mares a les activitats dels clubs i a col·laborar en la marxa dels col·legis. Recordeu que es prenguin molt seriosament els seus deures educatius, oferint amb generositat el temps, l'ajuda material, les seves iniciatives, en l'esplèndida tasca de preparar ciutadans exemplars i bons cristians, en aquesta ampliació de la llar que són els col·legis i els clubs juvenils.

Durant el mes que acaba de transcórrer vaig fer una visita a la Mare de Déu al santuari de Fàtima:

tots vau ésser molt presents en la meva pregària; a més, el Senyor em va concedir l'alegria de reunir-me amb diversos grups de fills meus de Portugal: homes i dones, joves i grans, sacerdots i seglars. Continueu molt units a les meves intencions, de manera especial el proper dia 20, aniversari del meu nomenament com a Prelat de l'Obra. I augmentem la nostra pregària pel Papa i els seus col·laboradors.

Abans d'acabar, insisteixo que mirem de participar molt a fons en els ritus litúrgics del tridu sacre i després en el temps de Pasqua. Animeu els amics, parents i col·legues a obtenir molt profit d'aquests dies sants. I afanyem-nos a omplir els carrers i les nostres llars d'accions de gràcies, d'actes de reparació, de comunions espirituals, manifestant d'aquesta manera al Senyor i a la seva santíssima Mare

dels sentiments més profunds del nostre cor.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 abril 2015.

[1] Papa Francesc, Discurs a l'Associació nacional de famílies nombroses d'Itàlia, 28-XII-2014.

[2] Sant Josepmaria, notes d'una meditació, 14-II-1964.

[3] Sant Josepmaria, notes d'una reunió familiar, 12-XI-1972.

[4] Sant Josepmaria, notes d'una reunió familiar, 4-VI-1974.

[5] Sant Josepmaria, notes d'una reunió familiar, 18-X-1972.

[6] Sant Josepmaria, notes d'una reunió familiar, 28-X-1972.

[7] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1457.

[8] Sant Josepmaria, notes d'una reunió familiar, 14-VII-1974.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-abril-de-2015/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-abril-de-2015/) (07/08/2025)